

Kirilla Teréz

Szalmaágyon tűnődve

Ha a dühödt szél nem támadt volna fel,
a zsenge hajtások is szárba szöknek,
azon a tavaszon a fejedelemségek
és erősségek a margaréták fehérével
gyűjtottak világosságot,
fekete léted izzott, mint a parázsló szén.
Akkor azt mondtad: Távozzon tőlem a halál!,
és a magház mélyülő kamráiban
hűvös meghallgatást nyertél.
Az ítélet korhadt rétegeit lehántottad,
a friss hancsszövet tápláló nedvéből
felfogtad a halál nélküli lét ismeretét,
mint aki ellenszegül a gonosznak.

A pásztorkutyák visszatérnek

Az égre csipkét rajzoltak a téli fák,
ahogy mögöttük leszállt a nap,
lopakodó kutyák árnya nyúlt a parton,
a félelem és vágy páráját lehelték
az egymásba dőlt, karcsú házak
metsződéseibe, gyér bundájuk alatt
didergett a bőrük, mohón szívták volna
keserved lankadatlan hevét,
acsarkodón ásták a fák gyökereit,
az égre csipkét hímző fákat.
Előttük járt a Halál: a folyó mentén,
a megkísértés útján követték végig.
Szörnyű sarkától eltiportan
a Bárány öreg teste hamuvá porladt.